

Rolul surorilor în Adunare (Biserică)

Poziția și slujba surorilor

Un alt domeniu în care așa numitele biserici din creștinătate s-au abătut de la ordinea lui Dumnezeu este poziția și slujba surorilor. S-ar putea pune întrebarea: „Credeți că o soră poate fi o slujitoare?” Noi răspundem: „Da, noi credem aceasta deoarece Scriptura o spune”. În Romani 16.1 se spune: „Vă recomand pe Fivi, sora noastră, care este de asemenea o *slujitoare* a adunării din Chencrea.” Realmente noi credem că Dumnezeu dorește ca toate surorile din Adunare (Biserică) să fie slujitoare, aceasta înseamnă în adevăratul sens al cuvântului. Dar când este vorba să se folosească cuvântul „slujitor” conform terminologiei obișnuite, pe care o adoptă poziția falsă a clerului, nici un moment nu credem că un frate sau o soră ar trebui să fie pe un asemenea loc. Din Sfânta Scriptură rezultă foarte clar că rolul femeii în Adunare (Biserică) nu este unul public.

În ceea ce privește rugăciunea publică, Biblia spune: „Vreau deci ca bărbații să se roage în orice loc” (1 Timotei 2.8). Dumnezeu nu dă femeilor un astfel de cuvânt. Ele trebuie desigur să se roage, dar nu pretutindeni – ca de exemplu într-un loc public.

În ceea ce privește darea de învățătură sau predicarea, Cuvântul lui Dumnezeu spune:

- **1 Corinteni 14.34-38:** Femeile să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbească; ci să fie supuse, așa cum spune și legea.
- **1 Timotei 2.11-14:** Femeia să învețe în liniște, în toată supunerea; dar nu-i permit unei femei să învețe pe alții, nici să exercite autoritate peste bărbat, ci să rămână în liniște. Pentru că Adam a fost întocmit întâi, apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, a ajuns la călcare de poruncă.

Și în 1 Corinteni 14.29, unde se dau indicații pentru slujba publică în Adunare, se spune: „Doi sau trei profeți să vorbească”. Nu se spune: „Două sau trei profetese să vorbească” (1 Corinteni 14.29). În afară de aceasta în biserica din Tiatira era o femeie care și-a asumat dreptul de a da învățătură, și Domnul a dezaprobat aceasta cu cuvintele: „Dar am împotriva ta că o îngădui pe femeia Izabela, care își zice profetesa, și îi învață ... pe robii Mei” (Apocalipsa 2.20).

Când este vorba de exercitarea autorității în chestiuni de administrare în adunarea locală, Cuvântul lui Dumnezeu spune de asemenea că această slujbă să fie făcută de aceia care sunt „soț al unei *singure* soții” (1 Timotei 3.2). Cuvântul lui Dumnezeu mai spune: „Apostolii și bătrânii s-au strâns împreună, ca să vadă ce este de făcut. Și, făcându-se multă discuție, Petru, ridicându-se, le-a zis: «Fraților, ...»” (Faptele apostolilor 15.6,7). Aceasta arată că femeile, cu toate că ele sunt o parte importantă a Adunării, nu făceau parte din conducerea administrativă a adunării. Scriptura vorbește despre „bărbați aleși între frați”, dar ea nu vorbește pozitiv despre „femei alese între frați” (Faptele apostolilor 15.22). Dimpotrivă, femeie nu trebuie să exercite autoritate peste bărbatului (1 Timotei 2.12).

Poziția și slujba lor

Este deci clar, că Sfânta Scriptură confirmă, că surorile nu trebuie să aibă rolul slujbei publice. Ele pot face o lucrare minunată pentru Domnul, pe care bărbații deseori nu o pot face. Însă lucrările acestea sunt în domeniul particular sau casnic. Surorile nu au nevoie să concureze cu frații în domeniul slujbei publice și al administrării. În Sfânta Scriptură se spune:

- **Tit 2.2-5:** Femeile în vârstă ... să îndemne pe cele tinere să-și iubească soții și copiii, să fie cumpătate, curate, gospodine bune, supuse soților lor, ca să nu fie vorbit de rău Cuvântul lui Dumnezeu.
- **1 Timotei 5.14:** Vreau deci ca cele tinere să se mărite și să aibă copii, să fie gospodine la casa lor.
- **Psalmul 128.3:** Soția ta va fi ca o viță roditoare înăuntrul casei tale.

Aici s-ar putea cita multe alte locuri din Scriptură, ca să se arate domeniul în care surorile trebuie să-și facă slujirea.

Cât de trist este să vezi astăzi aproape în fiecare adunare creștină că ordinea aceasta nu este respectată. Femeile predică și dau învățătură de la amvon și dețin roluri de conducere în diferite așa numite biserici. Locurile din Scriptură pe care le-am citat sunt ori răstălmăcite ori privite ca fiind învechite și idei preconcepute. Foarte des constatăm că ordinea rolului slujirii pentru frați și surori este inversă. De exemplu auzim despre frați (așa-numiții preoți), care acordă asistență spirituală femeilor tinere. Și după aceea cad – spre dezonorarea Domnului – foarte des în diverse forme de imoralitate. O relatare, pe care o avem, ne spune că la mai mult de optzeci de procente ale fraților „slujitori”, care au căzut în imoralitate, căderea lor este cauzată de această formă de asistență spirituală!

Din Sfânta Scriptură rezultă că această formă de asistență spirituală personală nu este o slujbă pentru frați. Slujba aceasta aparține surorilor, în mod deosebit surorilor în vârstă. Aceasta se învață din epistola lui Pavel adresată lui Tit. Alături de alte lucrări (alegerea bătrânilor, etc.), Tit trebuia să rostească un cuvânt de atenționare adresat credincioșilor de pe insula Creta de orice vârstă și gen. Era ceva pe care el trebuia să le spună „bărbaților în vârstă”, „femeilor în vârstă”, „femeilor tinere”, „bărbaților tineri” și „robilor” (Tit 2.1-10). Tit trebuia să ducă aceste mesaje fiecăruia în parte, în afară de femeile tinere. Pavel îi spune categoric lui Tit, ca el să instruiască pe surorile în vârstă, pentru ca ele să dea mesajul acesta femeilor tinere. Această lucrare de asistență spirituală nu era un domeniu de lucru al lui Tit, deoarece el, după câte știm era un frate necăsătorit. W. Kelly spune:

Putem observa felul înțelept și sfânt prin care Tit este îndrumat să îndemne pe femeile tinere; nu direct, ci prin femeile în vârstă de genul lor.¹

¹ W. Kelly, „Titus 2” din *An Exposition of the Epistle of Paul to Titus*.

Poziția și slujba lor

Dacă un frate trebuie neapărat să participe la o astfel de sfătuire, atunci s-o facă numai împreună cu soția lui, pentru ca ea să-l sprijine în slujba lui. Acesta este numai *un* exemplu pentru o slujire pe care Dumnezeu a dat-o surorilor, dar nu fraților.

Independent de ordinea stabilită de Dumnezeu, așa cum ea este prezentată în Sfânta Scriptură pentru fiecare domeniu de slujire al fraților și surorilor, vedem deseori că bărbații preiau slujiri care aparțin femeilor, și femeile stau la amvon în locul bărbaților! Ce desconsiderare a ceea ce Dumnezeu a spus în Cuvântul Său! Însă surorile care au acceptat ordinea stabilită de Dumnezeu și fac voia lui Dumnezeu, au găsit mulțumirea și o pace care întrece orice pricepere [compară cu Filipeni 4.7].

Trei motive pentru care surorile au o poziție de subordonare în creștinism

Suntem conștienți că astăzi aceasta nu este popular și va fi greu de acceptat pentru unii care sunt înclinați spre filozofia „mișcarea emancipării”. Independent de filozofia populară actuală Biblia numește trei motive pentru care surorile în creștinism trebuie să ocupe un loc de subordonare. După ce apostolul Pavel a vorbit în 1 Timotei 2.9-12 despre poziția surorilor în casa lui Dumnezeu, el continuă în versetul următor cu cuvântul „pentru că” (1 Timotei 2.13).

- 1. Ordinea în creație:** „Pentru că Adam a fost întocmit întâi, apoi Eva” (1 Timotei 2.13).
Dumnezeu a putut crea pe bărbat și pe femeie, dar El S-a decis ca mai întâi să creeze pe Adam. El a făcut aceasta pentru ca să arate că de la început intenția Lui era ca bărbatul să ocupe în creație poziția de conducere. Bărbații nu au ocupat această poziție, așa cum cred unii – ea le-a fost dată de Dumnezeu. Și faptul că Dumnezeu a făcut bărbatul să fie de genul mai puternic arată că intenția Lui era ca bărbatul să ocupe poziția de cap. De asemenea natura femeii este o măsură mare de sentimente. Aceasta este strict necesar pentru domeniul de slujire dat ei de Dumnezeu, dar poate fi catastrofal în administrare și în alte misiuni de conducere, la care emoțiile trebuie ținute sub control. Dumnezeu a dat bărbatului femeia ca ajutor și întregire, nu ca rivală a lui (Geneza 2.18; 1 Corinteni 11.9). Amândoi se completează reciproc în chip minunat, dacă slujesc pe locul dat lor de Dumnezeu.
- 2. Guvernarea lui Dumnezeu:** „Nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, a ajuns la încălcarea de poruncă” (1 Timotei 2.14).
Pavel continuă aici cu un al doilea motiv. Când Eva a acționat independent și a luat conducerea în casa lui Adam s-a ajuns la eșec. Începând din momentul acela poziția ei era o poziție de subordonare față de bărbat. Era judecata guvernării lui Dumnezeu venită asupra ei. Aceasta poate părea puțin sever, însă Domnul i-a zis femeii: „Dorința ta va fi spre soțul tău și el va stăpâni peste tine” (Geneza 3.16). Sora care recunoaște poziția dată ei de Dumnezeu și se supune voii Lui în privința aceasta, poate fi o adevărată binecuvântare (compară cu Psalmul 128.3: „roditoare”). În Sfânta Scriptură femeile care au refuzat să primească poziția dată lor de Dumnezeu, și au preluat conducerea în anumite lucruri, au adus în mod obișnuit dezordine și stricăciune (Geneza 3.6; 1 Împărați 21.25; 2 Împărați 11.3; Matei 13.33; Apocalipsa 2.20; 1

Poziția și slujba lor

Corinteni 14.33,34). Noi nu avem voie să gândim că guvernarea lui Dumnezeu s-a referit numai la femeie. Și bărbatul stă sub sentința de guvernare a lui Dumnezeu. În sentința de guvernare a lui Dumnezeu el trebuie să se supună pe locul care i-a fost dat. Începând de la cădere Adam este răspunzător să lucreze cu greu, ca să aprovizioneze cu hrană și adăpost femeia cu care se căsătorește și casa lui (Geneza 3.17-19). Un bărbat care respinge aceasta este mai rău decât un necredincios (1 Timotei 5.8).

- 3. Model:** Apostolul Pavel spune într-un alt loc: „Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului, pentru că soțul este cap al soției, după cum și Hristos este Cap al Adunării. El este Mântuitor al trupului. Dar, după cum Adunarea este supusă lui Hristos, așa și soțiile, soților lor, în toate. ... Taina aceasta este mare: eu vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare” (Efeseni 5.22-24,32).

Acesta este al treilea motiv pentru care o femeie creștină trebuie să ocupe un loc de subordonare. Surorile căsătorite pot prin subordonarea lor față de bărbații lor să ofere o imagine slabă despre subordonarea Adunării față de Hristos.

„Dar Biblia spune că femeile ar trebui să se roage și să profetească!”

Unii nu cred că locurile citate din 1 Corinteni 14.33-38 și 1 Timotei 2.11-14, care se referă la poziția femeii, ar putea să se refere la predicare și dare de învățătură, căci ele ar contrazice 1 Corinteni 11.5, unde se spune: „Iar orice femeie care se roagă sau profetește ...” Se argumentează, că Dumnezeu nu ar porunci femeilor într-un loc să se roage și să profetească, și după aceea El Se întoarce și le spune în alt loc să n-o facă. Ei ajung la concluzia că „a vorbi” în 1 Corinteni 14 trebuie să se refere la o problemă locală din Corint, unde femeile au întrerupt serviciul divin, prin aceea că au pus întrebări, pe care ar fi putut să le pună acasă.

Mai întâi: Dacă credem că Biblia este inspirată de Dumnezeuul infailibil, atunci trebuie să acceptăm că în Cuvântul Său sfânt nu pot fi contradicții sau greșeli. „Lucrătorul” trebuie să împartă drept Cuvântul adevărului, ca să înțeleagă sensul unui pasaj (compară cu 2 Timotei 2.15). Dacă studiem exact 1 Corinteni 11 vom vedea că versetul care vorbește despre rugăciunea și profeția femeilor (1 Corinteni 11.5), vine înainte de îndrumările date sfinților, atunci când ei se strâng laolaltă (1 Corinteni 11.17,18). Versetele 17 și 18 ale acestui capitol marchează un pasaj nou și se ocupă cu ordinea lucrurilor atunci când sfinții sunt adunați pentru închinare și slujire. Acolo se spune: „Vă dau aceste învățături, dar nu vă laud, pentru că vă adunați laolaltă nu pentru mai bine, ci pentru mai rău. Mai întâi, aud că atunci când vă strângeți ca adunare ...” Începând cu aceste versete și până la capitolul 14 apostolul se ocupă cu întrebări care sunt direct în legătură cu strângerea laolaltă a sfinților ca adunare. Apostolul se referă mereu la aceasta, spunând: „când vă adunați ...” (1 Corinteni 11.17,18,20,33,34; 14.23,26). Dar așa cum am spus, versetele care se referă la femeile care se roagă și profeteșc se află în pasajul dinaintea îndrumărilor pentru sfinți când ei se adună. Aceasta arată că în acest pasaj (1 Corinteni 11.2-16) el nu se referă exclusiv la activitățile când sfinții sunt adunați pentru serviciul divin. El se referă la un domeniu mai larg și de aceea cuprinde și domeniul casnic, etc. R.K. Campbell a spus:

Poziția și slujba lor

Pasajul acesta [1 Corinteni 11.5] permite o astfel de activitate practică exercitată de o femeie, însă nu spune unde această activitate să fie făcută. Capitolul 14 arată clar că o astfel de slujire nu este permisă unei femei în Adunare.²

Aceasta arată că Dumnezeu nu împiedică pe surori să se roage și să profețească. Ele au multe ocazii pentru aceasta în domeniul lor casnic în afara strângerilor publice ale Adunării. Deci nu este nici o contradicție între aceste două locuri. Un loc se referă la faptul când sfinții se adună „ca Adunare”, așa cum versetul arată foarte clar (1 Corinteni 14.34), și celălalt loc se referă la o chestiune generală, care nu este specifică Adunării (1 Corinteni 11.5).

În răspunsul dat replicilor aduse împotriva afirmațiilor simple ale Sfintei Scripturi suntem permanent confrunțați cu idei pe care oamenii le-au pus în interpretarea Sfintei Scripturi. Presupunerea că femeile din Corint au deranjat strângerile laolaltă cu întrebări fără legătură și cu pălăvrăgeli, este un exemplu clasic pentru aceasta. Sfânta Scriptură nu spune nimic în privința aceasta. Felul în care apostolul Pavel a procedat cu Sfânta Scriptură era total opusul multor creștini de astăzi: el nu a pus ceva în Sfânta Scriptură prin interpretarea făcută de el, ci el a scos ce a găsit în ea (compară cu Faptele apostolilor 17.2). Aceasta ar trebui să fie un ghid pentru noi.

În contextul capitolului este vorba de practicarea darurilor în cazul profeției în Adunare, și nu de cancanuri. Cuvântul în limba originală, care în 1 Corinteni 14.34 este tradus cu „a vorbi” și care este aplicat la femei, este același cuvânt folosit în alte locuri din același capitol, când se spune: „Cât despre proroci, să vorbească ...”, și „Dacă vreunul vorbește ...”, etc. Toți aplică aceste indicații fără obiecție la vorbirea în slujirea prin Cuvânt. Când însă în același capitol se interzice surorilor să vorbească, mulți vor să schimbe înțelesul cuvântului „a vorbi” din acest verset în cancanuri, etc. Se pare că ei vor să accepte orice explicație – chiar dacă ea este irațională, atâta timp cât acest cuvânt nu înseamnă „a profeți” sau „a sluji prin Cuvânt”. Ei răstălmăcesc Cuvântul lui Dumnezeu de aceea, pentru că înapoia acestui fapt stă o intenție – ei vor ca femeile să aibă voie să predice, și caută un pretext ca să răstălmăcească cuvintele simple ale Scripturii.

„Însă noi nu trebuie să facem nici o diferențiere între bărbat și femeie în Adunare!”

Alții vor fi de acord că Dumnezeu are roluri diferite pentru bărbat și pentru femeie, și cred că acestea ar trebui luate în considerare, însă numai în relațiile noastre naturale acasă. Când este vorba de Adunare, ei sunt de părere că aceste diferențieri între bărbat și femeie nu trebuie făcute, căci Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Nu este nici iudeu, nici grec; nu este nici rob, nici liber, nu este bărbat și femeie; pentru că toți sunteți *una* în Hristos Isus” (Galateni 3.28). Mulți teologi cred că această afirmație generală înlocuiește prescripțiile restrictive ale celorlalte afirmații ale lui Pavel în 1 Corinteni 14 și 1 Timotei 2.

² R.K. Campbell, „Die Rolle der Frau nach der Schrift“ în *Die Versammlung des lebendigen Gottes*, VCG 2013, pag. 207.

Poziția și slujba lor

Această înțelegere greșită este din cauză că nu se face deosebire între poziție și practică. Cheia pentru rezolvarea încurcăturii, care domină la unii oameni, constă în înțelegerea a ceea ce înseamnă „în Hristos”: noțiunea „în Hristos” descrie poziția noastră de primire individuală înaintea lui Dumnezeu – exact poziția pe care Hristos o ocupă acum ca Om în glorie. Ea descrie poziția creștină deplină înaintea lui Dumnezeu în noua creație și este legată de nedespărțit cu locuirea lăuntrică în cel credincios a Duhului Sfânt. Pavel folosește această noțiune de multe ori în epistolele sale (Romani 8.1; Efeseni 1.8; 2 Corinteni 5.17; Galateni 6.15; Efeseni 2.13, etc.). În Galateni 3.28 este vorba că toți credincioșii – independent de naționalitatea lor, de originea lor socială sau de genul lor – sunt binecuvântați în aceeași măsură pe locul acesta de primire înaintea lui Dumnezeu în cer. Aceasta este o expresie a poziției. Însă 1 Corinteni 14 și 1 Timotei 2 se referă la ordinea practică a lucrurilor între credincioși pe pământ. Sunt două noțiuni care descriu aceste două lucruri: „în Hristos” (Galateni 3.28) și „în adunări” (1 Corinteni 14.34). Prima noțiune vorbește despre ceea ce sunt credincioșii înaintea lui Dumnezeu în Hristos în cer; cealaltă despre ceea ce sunt ei atunci când sunt adunați pentru serviciul divin și pentru slujirea pe pământ. Deci nu este nici o deosebire între credincioși atunci când este vorba de locul primirii lor în Hristos, și este o diferență mare în funcțiile lor practice, în misiunea lor în Adunare. Dacă înțelegem diferența între aceste două lucruri vom recunoaște că poziția și slujba fraților și surorilor în Adunare sunt total diferite.

„Dar aceste lucruri sunt valabile numai pentru Corint!”

Alții spun că această interdicție de a vorbi în Adunare ar fi valabilă numai pentru Corint – pentru cetate, care era cunoscută în mod deosebit pentru că acolo erau femei îndrăznețe și obraznice. Se presupune că aceste femei corintene, după ce au fost mântuite, au continuat să lucreze conform obiceiurilor lor de odinioară, ceea ce a condus la deranjamente în adunări. Răspunsul lui Pavel la această problemă locală a constat în a le readuce la tăcere, până când ele au știut cum trebuiau să se comporte mai bine. Din aceasta se trage concluzia că această orânduială nu are aplicare la femeile din biserică actuală.

Și în acest caz este o pură presupunere că femeile din Corint procedau în felul acesta. Scriptura nu spune că aceasta era problema. În afară de aceasta este nu este adevărat că aceste indicații erau valabile numai pentru Corint. Începutul acestei epistole arată că principiile prezentate în această epistolă sunt valabile nu numai pentru credincioșii din această adunare, ci „tuturor care cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos, Domnul lor și al nostru” (1 Corinteni 1.2). Chiar și pasajul amintit din 1 Corinteni 14 ne spune clar că această rânduială era valabilă „în toate adunările sfinților” (1 Corinteni 14.33,34).

„Dar noi nu vrem să înspăimântăm pe oameni cu creștinismul!”

Unii cred că noi nu ar trebui să practicăm aceste lucruri, deoarece am putea jigni pe oamenii nemântuiți (mai ales pe femei), care privesc la mărturia creștină. Ei cred că astfel de persoane s-ar putea depărta total de Dumnezeu, deoarece ei vor gândi că creștinismul face femeile de calitate a doua.

Poziția și slujba lor

Argumentul acesta pare să spună că este mai important felul în care lumea ne vede pe noi ca creștini, decât de a asculta de Scriptură. El include, că este acceptabil să fi neascultător de Cuvântul lui Dumnezeu, dacă în cele din urmă prin aceasta am putea câștiga pe cineva. Însă Sfânta Scriptură spune că ascultarea de Dumnezeu este mai importantă decât orice lucru pe care l-am putea face pentru El. „Iată, ascultarea este mai bună decât jertfa, și luarea aminte [la glasul Domnului] decât grăsimea berbecilor” (1 Samuel 15.22). Noi trebuie să ascultăm mai întâi de Dumnezeu și să lăsăm în seama Lui urmările pentru mărturie. Așa cum am spus, este responsabilitatea noastră să ne interesăm de principii, și Dumnezeu Se va îngrijii de oameni. Să ne amintim că este lucrarea Lui. În cele din urmă El este Cel care prin puterea Sa înviorătoare lucrează în oameni exerciții spirituale. Domnul a laudat adunarea din Filadelfia cu cuvintele: „Ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și nu ai tăgăduit Numele Meu” (Apocalipsa 3.8). Desigur nu ne putem aștepta să primim lauda și binecuvântarea Sa dacă nu ascultăm de învățătura clară a Cuvântului Său. Să facem ceea ce știm că ar trebui să facem, și restul să-l lăsăm în seama Lui.

„Aceasta este numai părerea bătrânului Pavel!”

Alții consideră că ceea ce apostolul Pavel a scris despre tema referitoare la poziția femeii este nepolitic și insensibil pentru femei. Ei consideră învățăturile lui referitoare la această temă ca fiind numai părerile lui personale, pe care el le avea ca tânăr necăsătorit.

Dacă oamenii argumentează în felul acesta, atunci trebuie să ne întrebăm dacă ei cred în inspirația Sfintei Scripturi. Să ne amintim că lucrurile acestea sunt scrieri inspirate divin. Nu sunt păreri aduse de departe de un celibatar: sunt poruncile Domnului! În același capitol în care Pavel vorbește despre aceste lucruri referitoare la poziția femeii, el mai spune și: „Dacă cineva se consideră a fi profet sau om spiritual, să recunoască cele ce vă scriu, că sunt poruncă a Domnului. Iar dacă cineva este neștiutor, să fie neștiutor” (1 Corinteni 14.37,38).

Acoperirea capului

O altă chestiune, care este neluată în seamă astăzi de cei mai mulți creștini credincioși, este acoperirea capului. În 1 Corinteni 11 se dau surorilor îndrumări foarte clare și concrete ca să-și acopere capul, atunci când este vorba de lucruri divine. Deoarece pasajul acesta din Sfânta Scriptură nu spune unde să se acopere capul, noi nu suntem autorizați să spunem că aceasta este valabil numai pentru orele de adunare. El este formulat mult mai larg. Aplicarea se extinde la toate cazurile în care se studiază Cuvântul lui Dumnezeu, fie în strângerile laolaltă publice sau în studiul particular.

Uneori se pune întrebarea: „De ce să ceară Dumnezeu ca surorile să-și acopere capul? Ce sens are aceasta?” Dumnezeu ne spune nu numai că noi trebuie să facem ceva, ci El ne spune și pentru ce s-o facem. Aceasta este frumusețea creștinismului. Noi avem o „slujire înțeleaptă” (Romani 12.1). Dacă înțelegem pentru ce dorește Dumnezeu să facem așa, atunci ar trebui să

Poziția și slujba lor

fim mai mult interesați să ascultăm de Cuvântul Său, căci noi suntem în stare să-L înțelegem și să-L practicăm conștient.

Dacă frați își descopere capul și surorile își acoperă capul, prin aceasta ei fac cunoscut principiile care sunt incluse în mărturisirea la creștinism. Apostolul ne arată la începutul capitolului că în creștinism capul bărbatului este Hristos. El spune: „Dar vreau să știți că Hristos este capul oricărui bărbat, și capul femeii este bărbatul, și Capul lui Hristos este Dumnezeu” (1 Corinteni 11.3). După aceea el arată că frații, deoarece este așa, nu trebuie să-și acopere capul, atunci când este vorba de chestiuni divine. Prin aceasta ei recunosc că toată gloria se cuvine lui Hristos. Este o mărturie conștientă a fraților și reflectă dorința noastră să aducem toată onoarea lui Hristos, Capul nostru viu în cer. El spune: „În adevăr, bărbatul nu trebuie să-și acopere capul, fiind chipul și gloria lui Dumnezeu” (1 Corinteni 11.7). O astfel de comportare glorifică pe Hristos și ar trebui făcută în acest sens.

Pe de altă parte femeia reprezintă în creștinism gloria bărbatului. Se spune: „Dar femeia este gloria bărbatului. Pentru că nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat; pentru că și bărbatul nu a fost creat pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. De aceea din cauza îngerilor, femeia trebuie să aibă un semn de autoritate pe capul ei” (1 Corinteni 11.7-10). Părul femeii este un semn al gloriei naturale a primului om. El este voalul ei permanent al frumuseții și gloriei (compară cu 1 Corinteni 11.15). De aceea apostolul Pavel învață că părul femeii ar trebui acoperit, atunci când este vorba de lucruri divine. Dacă surorile poartă o acoperire a capului, prin aceasta ele exprimă faptul că primul om nu are nici un loc în creștinism. Este o mărturisire că [primul] om și gloria lui nu au nici un loc în lucrurile divine.

Apostolul adaugă: „din cauza îngerilor” (1 Corinteni 11.10). Dumnezeu a creat o anumită ordine în creația Lui. Bărbații creștini și femeile creștine nu trebuie să neglijeze această ordine, ci să-și amintească că ea a fost instaurată de Dumnezeu, pentru ca ea să fie văzută. Îngerii învață înțelepciunea lui Dumnezeu în căile Lui prin ceea ce creștinii credincioși fac pe pământ (1 Corinteni 4.9; Efeseni 3.10).

„Acoperirile capului sunt obiceiuri culturale vechi, care astăzi nu mai trebuie luate în seamă!”

Se argumentează că această prescripție a apostolului Pavel era valabilă numai pentru credincioșii din Corint din timpul acela. Purtarea unui acoperământ al capului este interpretată în mod obișnuit ca un vechi obicei cultural, care nu se mai aplică la femeile din timpul de acum.

Și aceasta este o simplă presupunere. Pavel nu a spus niciodată, că aceasta era valabil numai pentru timpul acela. Noi întrebăm: „Dacă lucrurile acestea erau valabile numai pentru timpul acela, de ce atunci biserica a respectat aceste prescripții referitoare la acoperirea capului începând de la întemeierea ei și până acum aproape patru zeci sau cincizeci de ani [până în ca.1950/1960]? Aceasta este o perioadă de mai mult de o mie nouă sute de ani! S-a înșelat biserica în toți acești ani?” Duhul lui Dumnezeu pare să fi anticipat acest timp în care trăim

Poziția și slujba lor

noi – un timp în care unii se vor certa cu privire la aceste lucruri. Astfel apostolul Pavel a fost călăuzit să scrie: „Dar dacă cineva gândește să fie certăreț, noi nu avem asemenea obicei, nici adunările lui Dumnezeu” (1 Corinteni 11.16). „Noi” în versetul acesta se referă la apostolii care au fost dați Adunării, pentru ca ei să pună baza creștinismului prin slujba lor. El spune în versetul acesta, că ei, cei care vor să se certe cu privire la aceste lucruri, ar trebui să știe că apostolii („noi”) „nu au un astfel de obicei” – și anume ca femeile să apară cu capul descoperit, atunci când se tratează lucruri divine. Ei niciodată nu au dat Bisericii un astfel de „obicei”.

Amintim cititorului încă o dată că ceea ce apostolul învăța cu privire la acoperirea capului nu era exclusiv numai pentru corinteni, ci pentru „toți în orice loc” (1 Corinteni 1.2).

„Dar părul femeii este acoperire a lor!”

Un alt argument adus frecvent, prin care se dezmente folosirea acoperiri capului este 1 Corinteni 11.15. Acolo se spune: „Dacă o femeie are părul lung, este glorie pentru ea; pentru că părul lung îi este dat drept voal”. Ei trag concluzia din aceasta: dacă o femeie are păr lung (și unele nu așa de lung), se împlinește acest loc din Scriptură, căci părul ei îi servește ca acoperire. De aceea femeile nu ar trebui să poarte o acoperire a capului.

Dacă studiem exact pasajul acesta, vedem că în versetul acesta se amintesc două feluri de acoperitori. Apostolul Pavel a folosit intenționat două cuvinte diferite, ca să diferențeze cele două lucruri. Cu regret traducătorii în cele mai multe Biblii engleze nu au atras atenția în privința aceasta, și de aceea cititorul poate ajunge la concluzia că părul femeii este o acoperire suficientă. Cuvântul în original pentru „acoperire” în 1 Corinteni 11.4-6 este însă alt cuvânt decât cel folosit în 1 Corinteni 11.15. Cuvântul din versetul 15 (*peribolaïou*) desemnează părul înfășurat în jurul capului. În vorbirea modernă ar putea fi numită ca o coafură (pieptănătură) sau ceva asemănător. De aceea părul femeii este un voal (sau o acoperire) a gloriei și frumuseții pe care natura i le-a dat. Cuvântul din versetele 4 până la 6 (*katakalyo*) se referă însă la o acoperire artificială a părului, ca de exemplu o pălărie, un batic, etc. Din aceasta rezultă foarte clar că nu este nici o bază pentru interpretarea că femeile nu ar trebui să poarte o acoperire a capului.

Unele din argumentele, pe care oamenii și le inventează pentru a face voia lor, sunt în mod normal destul de absurde, dacă sunt judecate până la concluzia lor logică. Interpretarea că acoperirea unei femei s-ar putea baza pe părul ei, este un exemplu pentru această chestiune. Dacă deci părul este acoperirea (învelitoarea), despre care este vorba în pasajul acesta, atunci și bărbații au o acoperire pe cap, căci ei au păr pe cap ca femeile! Și dacă părul este o acoperire, cum vor fi atunci frații vreodată în stare în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu să se roage sau să profetească, căci ei nu au voie să slujească cu capul acoperit (1 Corinteni 11.4)? Cu siguranță aceia care au aceste obiecții nu vor să spună că toți frații, care se roagă public și vestesc cuvântul, ar trebui să radă capetele lor? Și dacă ei cred aceasta, atunci de ce ei nu practică aceasta? Noi nu cunoaștem nici o singură grupă creștină, care are o astfel de practică [că bărbații își rad capetele]. Desigur nu acesta poate fi sensul textului.

„Purtând ocară Lui”

Dacă studiem această temă referitoare la poziția și slujba surorilor în Adunare având în vedere decăderea în mărturia creștină din ultimele zile, este foarte evident că refuzul femeilor de a ocupa poziția dată lor de Dumnezeu este numai o altă dovadă a mării decăderi.

Problema la această temă și multe alte teme, pe care le-am dezbătut în această carte³, este că creștinii nu vor să poarte ocară în practicarea creștinismului biblic. Drept urmare ei își imaginează tot felul de pretexte, pentru care ei nu ar trebui să se țină de afirmațiile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Aceia care ascultă de îndemnul: „să ieșim la El, afară din tabără” trebuie și „să poarte ocară Lui” (Evrei 13.13). Nu există scăpare; acesta este adevăratul creștinism. De aceea noi trebuie să fim gata să-l acceptăm. Dacă purtăm ocară din pricina Numelui Lui, vom simți în sufletele noastre și aprobarea Lui. Aceasta este din cauză că pe calea împlinirii voii lui Dumnezeu este o bucurie, pe care o cunosc numai aceia care merg pe această cale. „Este desfătarea mea, Dumnezeul meu, să fac plăcerea Ta” (Psalmul 40.8; Ieremia 15.16).

Titlul original în engleză: „The Sister’s Sphere of Ministry in the Church“
din *God’s Order For Christians Meeting Together For Worship and Ministry: The Biblical Answer to Church Traditions*
Christian Truth Publishing 1999

³ Remarca redacției.: Articolul acesta este un extras din cartea lui S.B. Ansteys *God’s Order For Christians Meeting Together For Worship and Ministry*.